Leto II. April 1905. Stev. 4.

Bliža se mesec Marije Pomočnice.

Kadar je človeški rod zdihoval pod bremenom težav, se je vedno z zaupanjem obračal do one, ki je najlepši odsev stvarnikove popolnosti, — do Marije Device.

Dandanes ne zahteva le zasebna, marveč tudi splošna potreba, da kličemo na pomoč Marijo Devico. Sv. katoliška cerkev sama se mora zoperstavljati sovražnim napadom. Sovražniki napadajo njenega načelnika, njene nauke, njene zapovedi; napadajo jo kot katoliško cerkev, kot središče resnic, kot učiteljico vseh vernih. Zato se z zaupanjem obračamo do nebes Kraljice in iz dna srca zdihujemo: *Marija, pomočnica kristijanov, prosi za nas!*

Kako lep je ta klic! V njem najdemo vse, kar more želeti katoliški svet. Lepi in ginljivi so klici: zdravje bolnikov, pribežališče grešnikov, tolažnica žalostnih, saj priporočajo mogočni Kraljici uboge bolnike, ki zdihujejo na postelji bolečin, nesrečne grešnike, ki ječé pod težo greha, trpeče duše, katerim žalost krči srce, a še lepši je klic: *Marija, pomočnica kristijanov, prosi za nas.* S tem tolažilnim klicem značimo vse krščansko ljudstvo

s svojim načelnikom, s svojimi duhovniki, z vsemi potrebami; v njem izrečemo zahvalo za vse dobrote, katere je v minulih stoletjih Marija Devica podelila kristijanom.

Naj se tedaj blagi sotrudniki in sotrudnice potrudijo, da bodo pogosto klicali Marijo Devico s tem lepim vzdihljajem. In ko bodo v jutru prvega maja zvonovi naznanjali začetek meseca Marije Pomočnice, naj nikdo izmed njih ne zabi povzdigniti duha k nebeški Devici in jo poklicati s prelepim klicem: *Marija, pomočnica kristijanov, prosi za nas!*

Življenje Don Boska.

VII. Don Bosko v zavodu sv. Frančiška asiškega.

Božja dela so taka, da z malim začnejo in se na čudovit način hitro razširjajo, tako da vsakdo lahko spozna, da delo ni človeško marveč božje. Isto se je godilo z don Boskovim oratorijem.

Jernej Garelli navdušen od prijaznosti nepoznanega duhovnika, je pripovedoval o don Bosku svojim tovarišem in ga v otroški priprostosti opisal tako, da se je vsakemu vzbudila želja poznati tega duhovnika. Zato se mu je že takoj drugo nedeljo pridružilo lepo število dečkov, ki so spremili Jerneja v cerkev sv. Frančiška asiškega.

Kakor glavar na čelu vojakov stopi Garelli ponosno pred don Boska in mu predstavi krdelo spremljevalcev. Prijazno sprejme ponižni duhovnik nove goste. Vsakemu posebej položi na glavo roko in ga na tihem blagoslovi. Za vsakega posebej najde prijaznih besedi, s katerimi odpre mladim gostom svoje srce in pokaže ljubezen, ki gori v njegovem srcu do nedolžne mladine.

In mladi gostje? Mirno stojé pred ljubeznivim duhovnikom in s strahom odgovarjajo na njegova vprašanja. Ko jih pa don Bosko prime za roke in jih pelje v svojo sobo, se osrčijo in se brez strahu ž njim pogovarjajo. Vsi hočejo govoriti z mladim duhovnikom, vsak želi biti blizu don Boska.

Gospod Guala in Cafasso sta z veseljem opazovala don Boska, ko je sedel med množico otrok in jih zabaval z lepimi pripovedkami, med katere je vpletal koristne nauke za dušno življenje. Večkrat sta mu darovala podobic, svetinjic in sladčic, da jih je delil med svoje ljubljence in jih tako čedalje več privabil k sebi.

Ljubezen je podobna plamenu, ki vžiga in ne pusti mirovati. Tak plamen ljubezni je tlel v don Boskovem srcu in ga noč in dan spominjal

na svoje otročiče. Vedno je želel biti v njih sredini in se ž njimi veseliti. Ob nedeljah so hodili dečki k njemu, v delavnikih je pa on sam hodil po turinskih delavnicah in obiskoval svoje prijatelje. Dečki so ga ljubili kakor očeta in tudi gospodarji so si šteli v čast, kadar je don Bosko stopil v njih hišo.

Kakšno ljubezen so gojili otroci do don Boska, nam kaže sledeči dogodek: Nekega jesenskega dne stopa don Bosko po ulici „Via Garibaldi". Spremlja ga množica veselih otrok. Ko počasi koraka kakor oče med svojimi sinovi in se ž njimi pogovarja, zasliši močen ropot. Don Bosko se ozre in vidi dečka, ki je zadel z glavo ob steklo in je razbil na kosce. „Kaj si storil?" ga vpraša don Bosko. „Vas sem želel pozdraviti in se nisem spomnil, da so vrata zaprta", odgovori deček jokaje. „Nič slabega", ga tolaži don Bosko; „le miren bodi, steklo plačam jaz." — „Nikakor ne", se zasliši iz prodajalne glas gospodarjev; „jaz poznam vzrok nesreče in ne maram, da bi trpela vaša ljubezen in ljubezen tega dečka. Upam, da v prihodnje Karl ne bo več silil skozi zaprta vrata." — —

Kmalu so minula tri leta don Boskovega bivanja v zavodu sv. Frančiška asiškega. Duhovnik Cafasso pokliče don Boska k sebi in mu reče: „Skončali ste svoje učenje. Obilo duš čaka na vas in kliče pomoči. Treba je, da stopite na odprto polje in delujete sebi in drugim v zveličanje. Katero polje mislite, bode za vas najbolj rodovitno? Kam vas najbolj vleče srce?"

— „Tje, kamor ugaja vam", odgovori don Bosko ponižno.

— „Odprte so vam tri službe: služba kuratorja v Buttigliera d' Asti, služba ravnatelja v bolnišnici sv. Filomene blizu Rifugija in služba profesorja v našem zavodu. Zberite, kar vam ugaja!"

— „Vaš svet je zame glas božji. Kjer mislite, da se bo moja duša lažje nasitila s hrano dobrih del, tje sem voljan iti. Moja želja je delovati za mladino in se popolnoma njej posvetiti." Pri teh besedah don Bosko omolkne. Tudi don Cafasso se zamisli in premišljuje don Boskove besede. Spoznal je, da ga je Bog poklical, da postane apostol mladine. Oba molčita in molče premišljujeta.

Po kratkem odmoru se obrne don Cafasso prijazno k don Bosku in ga vpraša, kaj je mislil v tem trenutku.

„Zdelo se mi je, da stojim med množico otrok, ki stezajo proti meni roke in prosijo pomoči."

Gospod Cafasso je spoznal don Boskovo željo. „Idite nekoliko dnij domov", mu slednjič reče; „ko se povrnete, bom pokazal vinograd, katerega vam je odločila božja Previdnost."

Ko so minule počitnice, se je don Bosko zopet povrnil v zavod. Gospod Cafasso je molčal in tudi don Bosko ni ničesar vprašal.

Minulo je nekaj dnij. Gospod Cafasso pokliče don Boska k sebi. „Zakaj nič ne vprašate?" ga uljudno nagovori.

„Ker se mi ne zdi dostojno, da bi se mešal v voljo božjo", odgovori don Bosko.

Na očetovem grobu.

Dne 31. januvarja je minulo 17 let, odkar je sal. družba zgubila očeta. Sedemnajst let že počiva oče mladine v sladkem počitku in uživa sadove zemskega truda. Z radostnim nasmehom se ozira na zemljo in iz kraja miru blagoslavlja sinove.

Kakor truden popotnik, ki po dolgem potovanju mirno zaspi, tako je don Bosko sredi gorečih sveč slonel na mrtvaškem divanu v domači cerkvi. Z mirnim nasmehom in napol odprtimi očmi je zrl sveto razpelo, katero je držal v bledih rokah in vsem se je zdelo, da ponavlja besede: „Delajte za Gospoda in tudi vi boste enkrat počivali v nebesih.“

Don Bosko.

Nad stotisoč oseb je spremljalo truplo služabnika božjega proti Valsaličam, kjer v lični kapelici mirno počiva in pričakuje veselega dne, da ga sv. cerkev postavi na altar. To je upanje, ki se pri pogledu na don Boskova dela vzbuja v srcih ljubečih sinov, ki tem bolj narašča čim bolj spoznavajo obširne horizonte, katere Previdnost božja odpira njegovim sinovom.

Kdo ne pozna don Boskove gorečnosti za rešitev mladine? Kdo ne občuduje modrih pripomčkov katerih se je posluževal don Bosko za krščansko vzgojo? Svet jih ni poznal, sprejel jih je od don Boska. Don Bosko je bil prvi, ki je l. 1845. odprl večerne in nedeljske šole. On je prvi ustanovil na Laškem podporna društva ter z godbo in s petjem vabil mladino.

Božja Previdnost je ponižnemu pastirčku iz Beki odkrila ono, kar je skozi toliko stoletij zakrivala svetnim učenjakom. In res, dandanes se povsod

— Manjkajo oni, ki nadzorujejo dečke v spalnici.

Na migljej načelnikov nekateri vojaki stopijo v spalnico. — Hitro, vas pričakujemo, se razlega glas po širni sobani.

Kakor iz težkih sanj prebujeni, skočijo vsi iz postelj in radovedno vprašajo, kaj da hočejo.

— Vstanite in z nami, odgovori eden vojakov.

— Ob tej uri? Kam? Kako?

— Boste že videli.

Tudi dečki so se zbudili iz sladkega spanja. Prestrašeni zapustijo ležišča in sledijo predstojnikom. Bil je prizor ganljiv do solz.

— Ubogi mi; kaka nesreča; rešimo svoje predstojnike; tecimo za njimi; ti in jednaki klici pomešani z bolestnimi zdihi so se čuli v zavodu.

— Nazaj, so kričali vojaki in divje suvali nedolžne dečke, ki so jokaje skušali prodreti vojaško stražo in se združiti s predstojniki.

— Hočemo iti ž njimi. Vi jih boste odpeljali in mi jih ne bomo več videli, so ponavljali ubogi dečki in obkolili sobo, kjer so dobri predstojniki pričakovali povelja krutih vojščakov.

Ko so predstojniki na povelje načelnikovo zapustili sobo in se napotili iz zavoda, so jih dečki siloma obkolili. Nekateri so jokali, drugi molili k Mariji Pomočnici, nekateri so se oklenili svojih predstojnikov in jih držeč za talar zadrževali, kakor bi jim hoteli zabraniti izhod. Res ganljiv prizor! Ravnatelj jih je tolažil in jim obljubljal, da se kmalu povrnejo.

Medtem, ko so nekateri vojaki preiskovali zavod, so božji služabniki še enkrat stopili v kapelico in se izročili božjemu varstvu. Še dolgo bi bili radi ostali v podnožju živega Jezusa, tolažnika žalostnih, toda vojščaki niso pustili; zmolili so komaj kratko molitev in že so se morali ločiti, ločiti za vedno. Treba je bilo ubogati in zapustiti zavod.

Žalostni so stopili skozi vrata na ulico, kjer jih je še malo dnij poprej tako ljubeznivo pozdravljalo ljudstvo. Vrata za njimi so se tiho zaprla in molčé so naši misijonarji sredi oboroženih vojščakov stopali proti mestni palači. V pogledu na lepe spomine preteklih dnij, katere so preživeli sredi ljubljenih gojencev in blagih sotrudnikov, in v pogledu na bodoče trpljenje jim je srce pokalo žalosti. Bolestna tožba se je nehoté iztrgala iz njih srca in pretrgala molk. — Kak razloček med današnjim dnevom in med prejšnjimi dnevi. Vsak nas je pozdravil, vsak se je čutil srečnega, ko je prejel pozdrav, in sedaj? Sedaj smo jetniki. Toda zakaj bi žalovali? Tudi mučeniki so trpeli preganjanje. Zahvalimo Boga, ker to bo v naš blagor in v blagor teh krajev.

— Jaz sem rekel, da bo stvar tako skončala, je rekel drugi.

— Kdo ve, kam nas bodo vlekli? je vprašal tretji.

— Kamorkoli gremo, bodimo veseli, Bog je z nami, je tolažil četrti in osrčeval sobrate.

V tem govoru so prišli do mestne palače. Tu so jih zaprli v malo sobo, pred njo pa postavili stražo.

V zaduhli sobi zaprti so ubogi misijonarji pričakovali nadglednika. Vsakdo se je bal za bolnega sobrata, duhovnika Taricca, kateremu je zdravnik priporočil popolen počitek.

— Lep počitek imam, je ubogi duhovnik večkrat vzdihnil, medtem ko ga je mučil neznosen kašelj. — Izročimo se božji Previdnosti! Bog bo pomagal.

Medtem so pa slišali iz bližine nenavadno ljudsko hojo in tekanje kônj, ki je zdaj pa zdaj pretrgalo nočni mir.

— Kaj pomeni to? so radovedno vpraševali zaprti misijonarji.

— Meni pravi notranji glas, da so ti ljudje in konji odločeni za nas, odgovori duhovnik Sacchetti. Tudi ravnatelj je bil istih misli. Da bi se natančno prepričal, vpraša stražnika, odkod tolik ropot.

— Jeli za nas? Povejte! Mi se ne bojimo.

— Iščejo konje, pa jih ne najdejo.

— Tako? Ako mi dovolite, pošljem jaz po svoje.

— Izvrstno, odgovori stražnik, in res so poslali ponje.

Medtem, ko so bili misijonarji zaprti v zaduhli ječi in pričakovali povelja, se naenkrat odpró vrata. V sobo stopi prvi ekvatorjanski novic Viktor Egas.

— Kako? Ti tukaj? In tvoji tovariši? Kje so oni? Tako so predstojniki radovedno vpraševali dobrega novica in ga prijateljsko obstopili.

— Kaj je z dečki? vpraša takoj skrbni ravnatelj.

— Bolj odraščeni so sledili vam. Ko so se vrnili v zavod, so obvestili one, ki so ostali doma. Nekateri molijo, drugi jokajo, drugi zopet hodijo po ulicah, želeč vas še enkrat videti.

— Ali se niso vrnili k počitku?

— Nemogoče, oče.

— In ti, zakaj nisi prost? Saj je bilo vendar rečeno, da bodo ekvatorjanci prosti.

— So me hoteli oprostiti, a jaz vas ne morem zapustiti. Ne, nikdar ne. Komaj so vas odpeljali, smo vsi novici prihiteli za vami. Pred palačo je stala množica vojakov in nam zabranjevala vhod. Silili so nas, da bi se vrnili v zavod.

— S predstojniki hočemo iti, smo naravnost odgovorili. Jaz sem s silo pridrl do vas. Živ ali mrtev vas hočem spremljati, kamorkoli greste.

Pri tem stopi v sobo nadglednik. Ko zagleda ondi novica, ga jezno pogleda in mu pokaže vrata.

— S predstojniki hočem iti, odgovori Egas srčno.

— Tu ni drugih predstojnikov, kakor mi. Tu zapovedujem jaz. Oditе takoj, drugače . . . pri teh besedah izusti grozno kletev.

— Ubogam, toda po sili, odgovori novic in stopi iz sobe k svojim tovarišem, ki so še vedno čakali pred vratmi.

Komaj so se za par korakov oddaljili od palače, se novic Egas ustavi in reče tovarišem: — Mi se ne smemo več vrniti v zavod. Za sedaj idimo vsak na svoj dom, drugo bomo uredili jutri.

— Da, da, domov, so vsi odgovorili in hoteli oditi.

Načelnik vojakov, boječ se, da bi res ne ušli, vpije vojakom: — Vojaki, orožje! Ustrelite vsakega, ki se premakne!

Kakor divje zveri so vojaki obkolili zapuščene novice.

— Dobro; vpije eden izmed novicov, — ker se poslužujete svoje moči in nam ne kaže drugega, kakor ubogati; peljite nas, kamor hočete! To rekši stopi med vojake in se napoti ž njimi. Toda ta sklep ni dolgo ohranil. Komaj je storil petdeset korakov, obstoji in resnobno reče: — Od tu se ne ganem. Nas li hočete peljati v zavod in ondi zapreti? Raje grem v ječo k svojim predstojnikom. Ne, ne grem dalje!

Med silnim vpitjem vojščakov in novicov prijaha nasproti častnik in ukaže novica ukleniti in ga peljati v mestno palačo. Tu ga je pričakoval nadglednik.

— Da, gospod nadglednik, kar sem rekel, ne prekličem: živ ali mrtev bom spremljal predstojnike.

Hrabrost novica je razjarila ošabnega nadglednika. — Idi, kamor hočeš, mu tresoč se od jeze slednjič reče in ga močno udari po glavi, — Toda ne, poprej naj poplača svojo predrznost. Zaprite ga med štiri zidove!

Ubogi novic je komaj dihal, tako ga je stiskalo črno zidovje. Spoznal je, da se bliža nevarnost, morda celo smrt. S težavo je izvlekel iz žepa molek in začel zaupljivo moliti. Marija je slušala ponižne prošnje, rešila ga je temne ječe in ga pripeljala v naročje dobrih predstojnikov.

Bilo je okoli štirih zjutraj. Predstojniki so morali zasesti konje in zapustiti ljubljeno mesto. Množica orožnikov jih je spremljala po tihih puščobnih potih. Večkrat so se ozrli nazaj proti mestu, obsvetljenem od luninega svita, in s solznimi očmi so ponavljali: — O mesto, tako drago našim srcem, kako nam je žal, da te moramo zapustiti. Gospod naj nas kmalu zopet pripelje med tvoje zidovje!“ (Dalje.)

Nekaj iz don Boskovega življenja.

Leta 1844. je v bolnišnici sv. Janeza v Turinu ležala uboga žena. Imela je sušico. Njeno življenje je bilo vredno pomilovanja. Spomin na minulo življenje jo je strašil in vrgel v skrajen obup. Že več let se ni približala k zakramentu sv. pokore, zato tudi sedaj, ko so ji zdravniki pripisovali le še nekaj dnij življenja, ni upala pristopiti. Z osornostjo je podila od sebe duhovnike in usmiljenke, ki so jo prosili, da bi se spovedala. Celo duhovnik Cafasso ni mogel ničesar opraviti.

Pobožni duhovnik je užaljen zapustil bolnico in hitel k don Bosku. „Idite vi!“ reče don Bosku in mu razloži žalostno stanje nesrečne bolnice.

Don Bosko je ubogal. Ko stopi v bolniško sobo, se prijazno pogovarja z bolnicami. Vsako posebej nagovori, le mimo trdovratne bolnice je šel, ne da bi ji privoščil prijazno besedo. Uboga bolnica je sledila z očmi mladega duhovnika. V srce jo je bolelo, ko je videla, da njo ne pogleda, in vsa žalostna je zašepetala: „Ali k meni ne pride?“

Don Bosko je čul njeno besedo. „O da, pridem“, ji prijazno reče in se približa postelji. „Kaj želite?“

— „Kako besedo“, odgovori bolnica.

— „Samo eno besedo bi rad izrekel.“

— „Kakšno?“

— „Spoved.“

— „Spoved? Je že dolgo, odkar sem se spovedala.“

— „Torej, spovejte se sedaj!“

— „Danes zjutraj me je hotel spovedati nek duhovnik, a jaz sem ga nesramno odpodila.“

— „Ne govorimo o tem! Zdaj uredite svoje stvari in se spovejte!“ Don Bosko naredi sv. križ . . .

— „Nisem pripravljena.“

— „Ravno zato, ker niste pripravljeni, sem dal blagoslov, da bi se lažje pripravili.“

— „Zdaj se ne čutim. Ko bom zdrava, se bom šla spovedat v kako turinsko cerkev.“

— „In vi upate, da boste še ozdraveli?“

— „Zdaj se že bolje počutim.“

— „Se vam zdi, pa ni tako. Ali hočete, da vam nekaj povem? — Povem vam v imenu božjem, da vam Bog po svoji milosti daruje le še par ur. Zdaj je ura štiri. Lahko se še spoveste ter prejmete sv. popotnico, sv. poslednje olje in papežev blagoslov. Nikar se ne šalite; predno bo noč, — boste v večnosti.“

Kapelica don Boskovega groba v Valsaličah.

— „Ni mogoče.“

— „Govoril sem v imenu božjem.“

— „Večnost, večnost; oh, ta beseda me straši.“

— „Zato začnimo; jaz vam bom pomagal.“

— „Pa oni duhovnik, katerega sem tako nesramno odpodila?“

— „Pustite to stvar meni. Jaz poznam duhovnika, in to zadostuje.“ Bolnica se je skesano spovedala in še tisti večer zaspala v Gospodu.

Zgodovinske črtice o češčenju Marije, pomočnice kristjanov.

IV. Svetišče Marije Pomočnice v Turinu.

Večkrat se primeri, da onim, ki bi radi opisali zgodovino kakega svetišča, primanjkuje začetnih zgodovinskih virov. Pri svetišču pa, katero je sezidal duhovnik Janez Bosko v Turinu, se je zgodilo ravno nasprotno.

Gojenci salezijanskega zavoda v Oświęcim na Poljskem.

Komaj je bilo svetišče dozidano, že je slovela njegova zgodovina. Na tisoče oseb, ki so na lastne oči videle, kako se je zidalo to svetišče, živi še danes in navdušeno govori o čudovitih okoliščinah, ki so spremljale zidanje.

„Ko smo se pogajali za zidanje“, tako piše don Bosko, „nisem imel nikakih pripomočkov. Začeli smo kopati za temelj. Dnevi so hitro potekali. Kmalu se je približal dan, ko sem moral plačati delavce. Bil sem popolnoma brez denarja. Toda glejte! neka na smrt bolna oseba me pokliče k sebi. Mučil jo je hud kašelj, tresla jo je mrzlica in želodec ji je bil tako oslabel, da je vsled neprebavnosti popolnoma onemogla ležala na postelji.

— Ako bi le nekoliko ozdravela, je rekla ona, bi z veseljem storila kako dobro delo. Da bi vsaj toliko okrevala, da bi mogla vstati in hoditi po sobi!

— In kaj bi zato storili?

— Kar hočete.

— Ali bi hoteli opraviti devetdnevnico na čast Mariji, pomočnici kristjanov?

— Da, in še kako rada. Kaj naj pa molim?

— Molite vsak dan tri očenaše in tri češčenemarije k presv. Rešnjemu Telesu in trikrat na dan: „Češčena bodi Kraljica!“

— Bom že, in dobro delo? Kak milodar, kajne?

— Ako boste v resnici okrevali, boste v zahvalo darovali kak dar za cerkev Marije Pomočnice, katero smo ravnokar začeli zidati.

— Prav rada. Če bom v tej devetdnevnici le toliko okrevala, da bom mogla vstati in se sprehajati po sobi, bom z veseljem nekaj darovala za vašo cerkev.

Pričela je devetdnevnico. Zadnji dan devetdnevnice sem moral plačati delavcem tisoč kron. Nisem vedel, kam bi se obrnil, da bi dobil dotično svoto. Spomnil sem se bolne gospe ter se takoj napotil k nji. Pri vhodu sem nekako boječe pozvonil. Služkinja mi je odprla vrata ter mi vsa vesela naznanila, da je gospodinja že zdrava, da je bila že dvakrat na izprehodu in da se je tudi že šla zahvalit Bogu za prejeto milost. Medtem ko je dekla še pripovedovala o zdravstvenem stanju svoje gospe, je ta vsa vesela prihitela iz sobe. — Jaz sem zdrava, — je veselo ponavljala; — že sem se zahvalila Materi božji. Prosim, vstopite. Tu je zavitek, katerega sem pripravila za vas. To je moj prvi milodar, ki gotovo ne bo zadnji.

Jaz spravim zavitek ter se naglo vrnem. Domov prišedši ga odvijem. Bilo je petdeset zlatov po dvajset kron, prav toliko, kolikor sem isti dan potreboval za delavce.

Kmalu se je začelo priporočati Mariji Pomočnici mnogo drugih. Iz Turina, Genove, Bologne, Neapola, posebno pa iz Milana, Florence in Rima so vsak dan prihajali milodari za cerkev: — in vse to v zahvalo Mariji Pomočnici za uslišano molitev. Tudi iz daljnih krajev: iz Dunaja, Pariza, Londona in Berolina so se oglašali verniki z prošnjami in obljubami in niti za en slučaj ne vem, da bi dotični ne bili uslišani. Večja ali manjša, telesna ali duševna milost je bila vedno posledica prošenj in zaupanja do usmiljene Matere, pomočnice kristjanov. Verniki so se zatekli k Mariji. Tu so prejeli milost ter darovali za cerkev, ne da bi jim bil jaz to svetoval.“

Vrnimo se k začetku zidave. Dne 27. aprila l. 1865. se je slovesno blagoslovil temeljni kamen. Ker je bil radi smrti monsignora A. Franzonija turinski nadškofijski sedež prazen, ga je blagoslovil monsign. Anton Odone, škof iz Suze. Najbolj odlične osebe turinskega mesta so se udeležile lepe slavnosti.

Pričelo se je z zidanjem. Delo je šlo naglo od rok. Že takoj prvo leto je bila cerkev do strehe dozidana in izvzemši kupole, tudi pokrita. Ta

je bila dovršena naslednje leto in takoj nato pokrita z bakrenimi ploščami. Leta 1867. so postavili na vrh kupole štiri metre visok bakren kip Marije brezmadežne, ki mogočno kraljuje nad salezijanskim zavodom. Leta 1868. je bila cerkev dovršena. Dne 9. junija jo je nadškof turinski monsignor Riccardi slovesno posvetil. *J. Perovšek.*

(Dalje.)

Češčenje sv. Rešnjega Telesa na Rakovniku.

Dne 29. marca je bilo v salezijanskem zavodu na Rakovniku izpostavljeno sv. Rešnje Telo. Zjutraj ob petih so salez. sotrudnice pele pri sv. maši in v obilnem številu pristopile k sv. obhajilu. Domači gojenci in ljubljansko občinstvo, ki je v lepem številu prihajalo med dnevom na Rakovnik, so cel dan molili Najsvetejše. Popoldne je bila kapela skoro vedno polna častilcev in častilk, ki so glasno častili Jezusa v presv. zakramentu. Zvečer ob 7. uri so salezijanski sotrudniki in sotrudnice, ki so prišli v obilnem številu na Rakovnik, peli litanije presv. Jezusovega Srca. Po litanijah se je mnogoštevilnim vernikom podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Družba Marije Pomočnice

za vzgajanje duhovnikov med odraslo mladino.

Sv. Vincenc Pavl. pravi: „Ni na svetu bolj plemenitega dela, kakor je skrb za vzgojitev duhovnika.“ Kako resnične so te besede, se najbolj prepričamo, ako se ozremo po širnem svetu in opazujemo žalostne prizore, ki se vsak dan godé radi pomanjkanja duhovnikov. Komu ne plaka srce, ko vidi, da šest osmin zemeljskih prebivalcev še ne pozna svojega Odrešenika, in to vsled pomanjkanja duhovnikov? Kdo more indiferentno opazovati, koliko hrabrih vojščakov sv. cerkve pade vsak dan pod smrtno koso, ne da bi njih prostore zasedli drugi vojščaki?

Sv. očetje, zlasti modri Leon XIII., se je večkrat pritoževal, kako primanjkuje delavcev v Gospodovem vinogradu. Videl je, da se število duhovnikov vedno bolj krči in vse to radi verskega indiferentizma, radi slabe družinske in šolske vzgoje, radi brezverskih načel in slabih spisov. Pri pogledu na toliko mlačnost se je bal za zveličanje duš ter vernikom toplo priporočal, da bi z združenimi močmi delovali za pomnožitev apostolskih delavcev.

Škofje iz misijonskih pokrajin se obračajo proti Rimu in prosijo svetega očeta, da bi jim poslal duhovnikov ter jim tako pomagal rešiti v oskrb

izročene duše. „Mi se bojimo“, je pred kratkim pisal škof Labartido, „da bo vera v Mehiki docela zamrla in to ne toliko radi krščanstvu sovražne vlade, niti radi protestantizma in zvijače prostozidarjev, pač pa radi pomanjkanja duhovnikov. Imam veliko župnij brez duhovnikov in zato brez dušnega življenja.“ Kako primanjkuje duhovnikov, nam kaže najbolj sloveča misijonska družba pariška, ki v sedemindvajsetih misijonih, raztresenih po širnem svetu, nima niti toliko duhovnikov, da bi mogla ustreči potrebam jedne same naše škofije.

K temu pripomnimo, da se število naselnikov po dveh Amerikah vedno množi. Ubogi naselniki, nevešči tujega jezika, ne razumejo duhovnikov in tako zgubijo polagoma verski čut in se udajo obupnemu življenju. Koliko teh naselnikov bi se dušno in telesno rešilo, če bi imeli v bližini misijonarja svoje narodnosti, da bi jih tolažil v britkostih in jih spominjal verskih dolžnosti!

Don Boska je bolelo, ko je premišljeval, koliko duš se pogubi radi pomanjkanja duhovnikov. Da bi to vsaj nekoliko zapredel, je vpeljal družbo Marije Pomočnice, ki naj bi skrbela za vzgajanje duhovnikov med odraslo mladino. Udje te družbe naj bi zbirali razumne in pobožne mladeniče, ki radi uboštva ali drugih ovir v otroških letih niso mogli obiskovati srednjih šol, ki pa še vedno gojijo v srcu željo posvetiti se duhovskemu stanu.

Da se taki poklici res najdejo med odraslo mladino, se je don Bosko večkrat sam prepričal. „Skušnja me uči“, tako piše on, „da med desetimi dečki, ki se že kot otroci začnejo učiti z namenom, da bi postali duhovniki, le eden ali dva dosežeta svoj cilj, medtem ko ga med odraščenimi, ki so imeli čas premisliti svoj poklic, doseže vsaj osem.

Te besede don Boskove potrjuje lepo število gorečih salezijanskih misijonarjev, ki neutrudljivo delujejo med domačim in med tujimi narodi, zlasti med gobavimi v Kolumbiji, med divjaki Theurelces in Arancani v Patagoniji, med Onas na Ognjeni zemlji, med Bororós v Matto Grossu in v drugih misijonskih pokrajinah; — misijonarji, ki so pridobili mladi salezijanski družbi velikih zaslug in najlepših odlikovanj. Nekateri teh misijonov so bili naravnost ustanovljeni od takih misijonarjev, kakor je n. pr. misijon med gobavimi v Kolumbiji, ustanovljen od Mihaela Unie, ki je padel žrtva ljubezni pod smrtno koso.

Don Bosko se je po mnogih skušnjah prepričal, da odraščeni mladeniči navadno uporabijo veliko manj časa za učenje, kakor mladi dečki, radi česar z manjšimi stroški morejo doseči svoj cilj. Prepričal se je tudi, da so odrasli mladeniči bolj stanovitni v svojem poklicu, in da s pridnostjo lahko dosežejo isto stopinjo učenosti, kakor oni, ki so se že v otroških letih posvetili učenju. To je prisililo don Boska, da je razven navadnih šol za mlade dečke odprl posebne šole za odrasle mladeniče, kjer se ti, ločeni od malih dečkov, pripravljajo večinoma le za duhovski — misijonski stan.[1])

Da bi mi tu v Ljubljani ustregli želji slavnega ustanovnika don Boska in njegovega naslednika don Rue, bomo skušali razširiti to delo tudi med slovenci, ki so se povsod in vsak čas pokazali goreče katoličane. Tudi slovenskih naselnikov je obilo v tujini. Celo v najbolj južnih ameriških krajih najdemo slovenskih naselbin. Kako ti naselniki potrebujejo slovenskega duhovnika, je pred par meseci pripovedoval med drugimi monsign. Fagnano, sal. misijonar na Ognjeni zemlji, ki je goreče prosil vrhovnega predstojnika don Ruo, da bi mu poslal vsaj enega slovenskega duhovnika, česar pa on radi pomanjkanja slovenskih misijonarjev ni mogel storiti.

---

[1]) Bolj natančna poročila o pogojih in sprejemanju v te šole se lahko dobijo tudi pri „vodstvu salezijanskega zavoda v Ljubljani“.

Da slovenske sotrudnike in sotrudnice še bolj navdušimo za plemenito delo, katero bodo gotovo radi priporočali svojim znancem, z veseljem objavimo vzpodbudno pismo papeža Pija IX., v katerem je pokazal, kako mu je ljuba ta družba za vzgajanje duhovnikov med odraslo mladino.[1])

Pij IX. papež.

Zvedeli smo o „pobožni družbi Marije Pomočnice", katere udje zbirajo odrasle mladeniče dobrih zmožnosti, želeče se posvetiti duhovskemu stanu, da bi jih utrdili v svojem poklicu ter jih poučevali o vedah potrebnih za duhovski stan. Da bi ta družba vsak dan bolj rastla, podelimo po usmiljenju vsemogočnega Boga in po oblasti sv. apostolov Petra in Pavla popoln odpustek ob smrtni uri vsem udom obeh spolov, ki so že vpisani ali se bodo v prihodnje vpisali, pod pogojem, da po dobro opravljeni spovedi in sv. obhajilu, ali če tega ne morejo, vsaj s skesanim srcem izrečejo z ustmi ali s srcem ime „Jezus" ter potrpežljivo sprejmejo iz božjih rok smrt kot kazen za greh. Razun tega istim udom, ki po dobro opravljeni spovedi in sv. obhajilu obiščejo kako cerkev ali kapelo ter ondi molijo za mir krščanskih vladarjev, za spreobrnjenje grešnikov in za povišanje sv. cerkve, podelimo enkrat v letu popoln odpustek in odpuščanje vseh grehov, kar pa morejo obrniti tudi za uboge duše v vicah. Nadalje, želeč pokazati imenovani družbi posebno naklonjenost, ji podelimo vse popolne in nepopolne odpustke tretjerednikov sv. Frančiška asiškega, in na dan sv. Frančiška saleškega vse odpustke, katere morejo zadobiti tretjeredniki v praznikih in v cerkvah sv. Frančiška asiškega, ako storijo vestno vse pobožne vaje, katere so predpisane za dobitev teh odpustkov.

Ne gledé na nasprotne uredbe bo to pismo ohranilo vedno svojo veljavo. Mi hočemo, da se dá ponatisom tega pisma, podpisanega od javnega beležnika in potrjenega od osebe obdane s cerkveno častjo, ista verodostojnost, kakor se dá temu pismu, ako bi se pokazalo in predložilo.

Dano v Rimu pri sv. Petru 9. marca 1876. v trinajstem letu našega vladanja

za kard. **Asquini,** Dom. **Jacobini,** namestnik.

Družbeni udje.

Udje družbe za vzgajanje duhovnikov med odraslo mladino se delijo v podporne in načelne ude.

1. Podporni udje so tisti, ki darujejo vsak mesec po 10 vinarjev ali skupno na leto po eno krono. Duhovniki zadostijo, ako po namenu salezijancev darujejo vsako leto eno sv. mašo. Med podporne ude spadajo tudi oni, ki podpirajo imenovano napravo z drugimi pripomočki.

2. Načelni udje so tisti, ki preskrbijo 12 podpornih udov, med katerimi nabirajo darove za imenovano napravo.

Kdor daruje 300 kron, ima pravico poslati za eno leto kateregabodi mladeniča, da ima le predpisane zmožnosti. Kdor daruje skupno 800 kron, ta preskrbi mladeniča, da dovrši nižje šole in stopi v novicijat, po katerem nadaljuje brezplačno višje študije.

Ta naprava se strinja popolnoma s salezijanskim duhom.

Vsak kristjan bi se moral truditi, da bi se kraljestvo božje čedalje bolj širilo na zemlji. Zato vsak dan in še večkrat na dan kličemo k Bogu in ponavljamo besede božjega Odrešenika: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo."

---

[1]) Don Bosko je poročal sv. očetu o družbi M. P. dné 2. marca 1876.

Don Bosko se pa ni zadovoljil le s temi besedami; hotel je, da udje njegove družbe nosijo še drugo prošnjo v svojem srcu ter jo pogosto ponavljajo. „Daj mi duše, drugo vzemi“, te besede, katere je don Bosko zapisal na sal. zastavo, spodbujajo njegove sinove, da naj delujejo za zveličanje duš in naj razširjajo kraljestvo božje tako, da bodo mogli po pravici reči: „Mi smo sotrudniki božji — Dei adiutores sumus.“

Ako pa hočemo biti res pravi sotrudniki božji, ne smemo delovati le zase, marveč se moramo neumorno truditi za zveličanje bližnjih. Ta trud bo pa rodil največ sadú, ako vzgajamo in pomnožimo apostolske misijonarje, ki se bodo razšli po vseh delih sveta ter z besedo in z dobrim zgledom razširjali kraljestvo božje med narodi, ki še leže v dušni temi poganstva in nenravnosti. To delo krščanske ljubezni nas bo najbolj tesno združilo z Jezusom Kristusom, ker s pomnoženjem duhovnikov bomo razširili kraljestvo božje in tako rešili mnogo duš, za katere je božji Zveličar prelil dragoceno kri in umrl na lesu sv. križa.

Verska in moralna vzgoja je potrebna v sedanji dobi.

Vzgoja v splošnem pomenu je izročitev ljubezni v spoštovanju in spoštovanja v ljubezni. Naučiti ljubiti in spoštovati, v tem obstoji glavni namen vzgojitelja. Učinek tega namena pa doseže vzgojitelj s postopnim, previdnim in potrpežljivim spopolnjevanjem otroških zmožnosti, ki tako rekoč spijo v malem otroku. Kadar se te zmožnosti zbudé, tedaj se lahko obrnejo na slabo pot, ako nimajo pravega voditelja.

Prva in najbolj koristna vzgoja otrok je pač ona, katero prejmejo od starišev v družini. Ti postavijo mladini temelj prihodnosti. Žalibog, da tako malo otrok prejme od starišev pravo vzgojo. Nezmožnost in malobrižnost starišev največkrat oropa otroka duševnega življenja, ki je veliko bolj dragoceno od telesnega. Slabotni in nevešči, pripuščeni samim sebi in izpostavljeni svetnim zapeljivostim, ubogi otroci, podobni nežnim cvetkam, ne morejo razviti dobrih nagnenj in se obvarovati moralnega in večkrat tudi fizičnega propada. Kaj je storiti? Kako rešiti mladino iz brezdna, v katero jih je vrgla malobrižnost starišev?

Božji Izveličar je prišel na svet ter z zdravilnim balzamom ozdravil rano človeštva. Utolažil je in olajšal bolečine ubožcev, jetnikov in bolnikov, a istočasno ni pozabil otrok. One sladke besede, ki so izšle iz božjih ust: pustite male priti k meni, — je sv. cerkev z veseljem sprejela in jih ni nehala nikdar ponavljati. Ta klic sv. cerkve je vzbudil sv. Benedikta, sv. Ignacija, sv. Kalazancija, sv. Lasala in v teh zadnjih časih Janeza Boska, da so posvetili svoje življenje v blagor človeštva. Poznali so potrebe časa ter s posebnimi času primernimi pripomočki prihiteli pomagat.

Kaj je glavna potreba sedanjega časa? Jeli veda, umetnost ali obrtnost? Četudi te stvari zavzemajo imeniten prostor v svetnem gibanju, vendar nikdo

ne bo upal reči, da so neobhodno potrebne za napredek sedanje družbe. Noben narod še ni poginil radi pomanjkljivosti imenovanih stvari, poginili so pa radi pomanjkanja principov, ki tvorijo socialni red.

Največja potreba današnjih dni je verska in moralna vzgoja naroda, ki se skuša oddaljiti od duha sv. cerkve, ne vedoč, da se tako bliža poginu. To je največja rana sedanje dobe, in bati se je, da se ta rana še bolj poveča. Kadar se misel na Boga, ki je začetek vseh pravic in dolžnosti, otemni med ljudmi; kadar poljedelec, rokodelec in umetnik pozabijo na vir prave sreče in obračajo hrbet duhovniku, ki govori o Bogu; kadar se duhoviti možje norčujejo iz neumrljivosti duše in iz prihodnjega življenja, kakor iz praznih domišljij, tedaj človeško življenje postane igrača, zguba časa; — pravo dušno veselje se spremeni v materialno poželjenje, ljubezen do dolžnosti v poželjenje osebnega dobička, požrtvovalnost v sebičnost, in po pravici lahko rečemo, da se je približala ura propada.

To nevarnost so opazili modroslovci minulega stoletja. Videč, kako se razširjajo družbi pogubni nauki, kako se širi zasmehovanje dobrih čustev, ki blažijo in oživljajo človeška srca, so skušali zapreči propad in enoglasno so klicali: „Je treba vzgojiti in poučiti narod!“ Zaprli so se v učne sobe in v obširnih spisih izdajali med svet nove načine vzgajanja in poučevanja, češ, da so iznašli novo vedo, katero so po grškem jeziku imenovali pedagogiko. S temi spisi v roki so se podali na delo: ustanavljali so družbe, odpirali knjižnice, izdajali časopise in sklicavali velike shode. Nekateri so govorili o družbeni vzgoji starih narodov, drugi o vzgajanju z vedo; nekateri so stavili temelj vzgoje v matematiko, drugi v jezike, drugi zopet v premišljevanje. Res veliko je bilo navdušenje, a navdušenje brez sadu; manjkalo je najbolj potrebne stvari, manjkalo je „v e r e“, zato njih navdušenje ni obrodilo sadov. Večina teh pisateljev je bilo modroslovcev, ki so verovali več sebi, kakor Bogu. Mislili so, da narava in razum zadostujeta sebi in drugim, da morala ne potrebuje dogmov, da človek lahko vzgojuje človeka s samim razumom, brez vere, brez spoznanja, zakaj je človek ustvarjen. Srca so ostala mrzla, krepost ni rastla, zla so se množila, nenravnost se je vedno bolj razširjala, znamenje, da modroslovje in razum sama ne zadostujeta, da bi vdihnila človeku ljubezen in spoštovanje, da bi mu vzbudila vest. Ako je narod postal učen, ni postal vzgojen.

To nerodovitno navdušenje se je širilo po svetu, ko se je v Pijemontu rodil res pravi vzgojitelj don Bosko. On ni bil modroslovec, bil je duhovnik. Začel je dokazovati, da veda ni temelj, marveč le pripomoček za vzgojo. Modroslovci so se mu v početku posmehovali in ga pomilovali, slednjič so ga hvalili in občudovali. In kakšen je bil pripomoček njegovega vzgajanja? Katekizem in ljubezen.

Molitev sal. sotrudnikov k Mariji Pomočnici.

O najsvetejša in brezmadežna Devica Marija, mati najmilejša in mogočna pomočnica kristjanov, mi se posvetimo Tvoji sladki ljubezni in sveti službi. Posvetimo Ti svoje misli, svoje srce, svoja nagnenja, svoje telo in vse svoje moči. Obljubimo Ti, da bomo delovali vedno le v čast božjo in v zveličanje duš.

In Ti, o najčistejša Devica, ki si se vedno pokazala pomočnico kristjanov, skaži se tako tudi v prihodnje. Ponižaj sovražnike sv. vere in zamori njih slabe namene. Razsvetli in utrdi škofe in mašnike; ohrani jih vedno zedinjene in pokorne papežu, nezmotljivemu učitelju. Obvaruj mladino neverstva in pregrehe. Bodi varuhinja svetih poklicov in pomnoži število božjih služabnikov tako, da se ž njih pomočjo ohrani med nami kraljestvo Jezusa Kristusa in se razširi do konca sveta. Prosimo Te še, o najslajša mati, da se milostno oziraš na mladino, izpostavljeno v nevarnost, na vse uboge grešnike, na umirajoče in na trpeče duše v vicah. Bodi vsem, o Marija, sladko upanje, milostna mati in vrata nebeška.

Prosimo Te tudi zase, o velika mati. Nauči nas svojih čednosti, posebno angelske čistosti, globoke ponižnosti in goreče ljubezni, da s svojim vzgledom in svojimi besedami živo pokažemo, da v naši sredini živi Jezus Kristus, Tvoj blaženi sin, in da tako razširimo češčenje in ljubezen do Tebe in rešimo mnogo duš. Daj, o Marija Pomočnica, da ostanemo vedno združeni pod Tvojim maternim plaščem. Daj, da Te v skušnjavah z zaupanjem kličemo; daj slednjič, da nam misel nate, ki si tako dobra, tako mila, podeli moč, da zmagamo dušne sovražnike v življenju in smrti, tako, da Ti bomo enkrat delali venec v svetih nebesih. Amen.

(Vsakikrat 300 dni odpustka. Leon XIII. dné 10. marca 1900.)

Marija, pomočnica kristjanov, prosi za nas!